

ת"פ 26121/05/16 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי, המאשימה נגד ינון כהן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 26121-05-16 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' כהן

בפני כב' השופט עידו דרויאן

המאשימה פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

ע"י ב"כ עו"ד גלעם

נגד

ינון כהן

הנאשם ע"י ב"כ עוה"ד ערקובי ורוט

הכרעת דין

בכתב האישום (שתוקן ב-7.6.16) הואשם הנאשם בעבירות הבאות, בגין אירוע מיום 4.5.16:

א. הפרת חובת נוסע להתקשר לגופי הצלה, לפי סעיף 1א64 לפקודת התעבורה;

ב. הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977;

רקע ועובדות שאינן במחלוקת:

1. ביום 2.3.15 נטל הקטין ל.א. את רכבו של אחיו, ללא רשות ומבלי שהיה מורשה לנהוג, ובשעות הערב או הלילה הצטרפו אליו מכרים - הנאשם ושני קטינים נוספים - לנסיעה מעיר מגוריהם טבריה לעיר בני-ברק.

עמוד 1

2. בתאריך 4.3.15, בשעה 04:20 לערך, נהג ל.א. ברכב בדרום תל-אביב, כשהנאשם יושב במושב האחורי, מאחורי מושב הנוסע. הרכב עמד ברמזור אדום, ושוטרים שהיו בניידת סמוכה הורו לל.א. לעצור לבדיקה.
3. ל.א. התעלם מהוראת השוטרים והחל לנסוע בניגוד לכיוון התנועה, באופן פרוע ומסוכן, כשהניידת דולקת בעקבות הרכב. בצומת הרחובות בגין והגדוד העברי איבד ל.א. שליטה על הרכב, עלה על אי-תנועה ופגע בתמרור. ל.א. המשיך בנסיעתו הפרועה בניגוד לכיוון התנועה, וכך עד צומת הרחובות הר-ציון ולוינסקי [מרחק הנסיעה מתחילת המרדף ועד לתאונה הוא 1.1 קילומטר, לפי מפת הנסיעה ת/15א].
4. כשהגיע הרכב לצומת הנ"ל, פגע חזיתית ובעוצמה במר א ד [להלן - הנפגע], שהיה רכוב על אופניו והמתין בצומת לאור ירוק. הנפגע הוטח על השמשה הקדמית של הרכב שהתנפצה, ועוד נותר מוטל על מכסה המנוע, כשל.א. ממשיך בנסיעתו מספר מטרים, עד שסטה לפתע שמאלה, הנפגע הושלך לכביש, והרכב התנגש בעץ.
5. משעצר כך הרכב, יצאו הנוסעים ממנו ונמלטו בריצה, בעוד הנפגע מוטל על הכביש. לאחר מרדפים רגליים, נעצרו הנוסעים על-ידי שוטרים.
6. לנפגע נגרמו חבלות ופציעות רבות, שעיקרן שבר מורכב ברגלו, שהצריך אשפוז וניתוח.
7. יצוין:

- א. המאשימה הסכימה כי לא היה בחזקת הנאשם טלפון נייד (כעולה מחקירת העדים, מטיעוניה ומהמזכר ת/10);
- ב. ל.א. עומד לדין בנפרד בגין עבירות של הפקרה לאחר פגיעה ועוד;

המיוחס לנאשם בכתב האישום:

1. הנאשם נמלט מהמקום בריצה, אף שהיה מודע לפגיעה הקשה בנפגע, וכך הפר את חובתו להתקשר לגופי ההצלה הנחוצים ולהזעיקם למקום התאונה.
2. הנאשם נמלט כאמור עד שנעצר בידי שוטר שרדף אחריו, ובכך הפריע לשוטר במילוי תפקידו.

טענות ההגנה:

1. ההגנה מסכימה לעיקרו של התיאור העובדתי שהוא לעיל, אך טוענת טענות עובדתיות אלה:
  - א. הנאשם אמנם נמלט מהרכב, אך היה זה מחמת חששו להתלקחות הרכב;
  - ב. הנאשם עצר מרצונו לאחר שניות ספורות של מנוסה, מששמע את השוטר קורא לו לעצור. כך, כופרת ההגנה בטענה שהנאשם נלכד על-ידי שוטר במהלך מרדף;
  - ג. למעשה, לא היה סיפק ביד הנאשם להתעשת ולהזעיק עזרה, משחלף זמן קצר

מאוד בין הפגיעה למעצרו, מה-גם שלא היה בחזקתו טלפון ובזירה היו כבר שוטרים;

2. עוד טוענת ההגנה למשמעות המשפטית של התנהגות הנאשם, שאינה עולה כדי עבירה של הפרת חובת נוסע להתקשר לגופי הצלה:

א. החובה המוטלת בחוק היא רק להתקשר לגופי הצלה, ולא לעצור ולהמתין (בשונה מחובתו של נהג, לאחר פגיעה);

ב. המצב העובדתי - כשהנאשם נעצר זמן כה-קצר לאחר הפגיעה - שולל למעשה את התגבשות היסוד העובדתי של הימנעות מלהתקשר;

ג. נוכחות השוטרים במקום ייתרה את חובת ההתקשרות לגופי הצלה;

הראיות הרלוונטיות למחלוקת:

1. סרטון ממצלמת אבטחה [ת/11], המתעד את התאונה (דקות ושניות מתחילת הסרטון):

01:53 הנפגע נראה כשהוא רוכב על אופניו מתחתית התמונה לכיוון הצומת, בנתיב הימני מבין שני נתיבים.

02:06 רוכב האופניים נעצר לפני קו העצירה, הולך רגל חוצה את מעבר החצייה, ומיד מגיח הרכב מימין לתוך הצומת, פונה שמאלה בניגוד לכיוון התנועה (משד' הר-ציון לרח' לוינסקי), ופוגע חזיתית בנפגע. הנפגע מוטל על מכסה המנוע, כשהרכב מסתחרר שמאלה. הנפגע נזרק ממכסה המנוע לימין הרכב, גופו פוגע בכביש וממשיך בתנועה עד לעצירה בנקודה בין שני הנתיבים, המוסתרת-חלקית מהמצלמה בצמרת עץ. הרכב, שהסתחרר שמאלה, עולה על המדרכה ופוגע בשמאל חזיתו בעץ הנטוע סמוך לשפת המדרכה.

02:11 דלתות הרכב מתחילות להיפתח.

02:13 ניידת משטרה עם אורות מהבהבים מגיעה מכיוון הצומת בניגוד לכיוון התנועה, עוצרת מאחורי הרכב ודלתותיה נפתחות. באותה עת יוצאים מהרכב שלושה מנוסעיו ומתחילים להימלט, כשביניהם הנאשם שיוצא מהדלת הימנית-אחורית. אדם נוסף מנוסעי הרכב, נוסע או הנהג, יוצא אף הוא מהרכב ומתחיל להימלט.

02:17 השוטרים שיוצאים מהניידת מתחילים לדלוק אחרי הנמלטים, כשהנאשם נמלט לכיוון הגן יחד עם נוסע נוסף, ולא נראה עוד. אחד השוטרים דולק בעקבותיהם.

02:25 ניידת נוספת מגיעה מכיוון הצומת בניגוד לכיוון התנועה, חולפת בנתיב השמאלי לצד גופו של הנפגע וממשיכה בנסיעה איטית אל מחוץ לתמונה. לאחר מכן נראה הנפגע זוחל לנתיב הימני ומנסה להתרומם, כששוטרת ליד הניידת שמאחורי הרכב מתעסקת ברכב (אולי מזעיקה עזרה בקשר, ספק אם מבחינה בנפגע).

עמוד 3

02:53 אזרחים רצים מכיוון הגן לכיוון הנפגע, ושוטר נראה כשהוא תופס באחד הנמלטים.

04:10 הנאשם מובא לניידת על-ידי שוטר

2. דברי שוטר הסיור רס"ב יצחק (איציק) יהודה, שנסע בניידת:

א. בדו"ח שערך בשעה 06:51 ושהוסיף בו מלל בשעה 08:46 [ת/12], נרשם כי הניידת הגיעה למקום בשעה 04:22. בדו"ח מתואר כיצד לאחר פגיעת הרכב בעץ יצאו מתוכו ארבעת הנוסעים והחלו להימלט. השוטרים רדפו אחריהם ולאחר "מספר שניות" כבר נלכד הנאשם;

ב. בעדותו ביום 28.12.16 מסר השוטר שהנאשם נתפס במרחק של 400-500 מטר מהרכב, בתוך גינת לוינסקי הצמודה לצומת, לאחר מרדף של פחות מדקה, אך הדגיש שאינו יכול לדייק במרחק או בזמן. הנאשם נתפס לאחר מרדף שבו אזרחים סייעו לשוטר וחסמו את הנאשם, כך שלא היה לו לאן לברוח, הוא נעמד ונתפס בידי השוטר. השוטר שלל את טענת ההגנה לפיה עצר הנאשם מרצונו למשמע צעקות השוטר, וטען שהנאשם לא עצר עד שנחסם כאמור;

3. נהג מונית, שרכבו עמד באור אדום בצומת בו ארעה הפגיעה, העיד בבית המשפט. לנוכח הסרטון 'המכסה' ממילא את משך הזמן הרלוונטי, לא אקבע ממצאים על-סמך עדות העד, שבה נמצאה גם תוספת עובדתית-לכאורה שמוכחשת בסרטון.

4. גרסת הנאשם:

א. כבר בהודעתו הראשונה מיום האירוע בשעה 11:25 [ת/1] מסר הנאשם את עיקרי גרסתו, לפיה ישן ברכב עד שהתעורר לפתע, מצא עצמו ברכב הדוהר, החל לצעוק לנהג שיעצור, שמע וראה את הפגיעה בנפגע, ואז הרכב נתקע בעץ. הנאשם יצא מהרכב כי נחבט בפניו במושב שלפניו והחל לרוץ "כי נלחצתי". הנאשם עצר כששמע את השוטר קורא לו לעצור;

ב. בהודעתו השנייה בשעה 15:23 [ת/2] חזר הנאשם על דבריו והרחיב: הגורם להתעוררותו היתה הפגיעה הראשונה בתמרור. הנאשם יצא מהרכב, ראה את הנפגע מוטל על הכביש והחל לרוץ "ריצה קטלנית, לא ראיתי בעיניים". לשאלה מדוע נבהל וברח, השיב הנאשם ש"מהמהירות של הנסיעה, למה הוא לא עוצר, ומכל האירוע הזה גם שנתקענו בעץ. [לשאלת החוקר, "ומזה שנתקעתם בבן אדם?" השיב הנאשם "מזה הכי נלחצתי";

ג. בעימות עם הנהג ל.א. בשעה 20:45 [ת/8, ת/8א, ת/8ב] זיהה הנאשם את ל.א. כנהג, ואישר את דבריו בחקירותיו;

ד. בהודעתו השלישית בשעה 21:19 [ת/4, נ/1] הוסיף הנאשם ואמר שנרדם כי היה עייף והוא גם מעשן חשיש. הנאשם נשאל מפורשות ומוסר שראה את הנפגע מוטל על הכביש

וזז, מיד כשיצא מהרכב, ואז החל לרוץ "מהלחץ". כששמע את השוטר צועק, "אז הבנתי שקרה משהו" ולכן עצר וניגש לשוטר. הנאשם הוסיף ותהה כיצד יכול היה לעזור לנאשם ואמר "איך אני אקרא לאמבולנס, אין לי פלאפון, אז כולי בבהלה והתחלתי לרוץ";

ה. ביום 5.5.16, בהודעתו הרביעית [ת/5] ובעימותים עם שני הנוסעים הקטינים ביום 5.5.16 [ת/6 ות/7] שמר הנאשם על זכות השתיקה;

ו. בעדותו ביום 29.1.17 חזר הנאשם על עיקרי גרסתו. לדבריו, ברח כי נבהל, ולא התקשר להזעיק עזרה כי לא היה לו טלפון. כשהשוטר קרא לו, עצר וחזר. הנאשם שלל את דברי השוטר, כביכול נחסם על-ידי אנשים, וטען שעצר והלך לכיוון השוטר כשזה קרה לו. הנאשם סיפר על תאונה לפני מספר שנים, ברכב בו נסע עם חבר שנהג. גם באותה תאונה יצא הנאשם מהרכב והחל לרוץ, אך אחרי זמן-מה חזר לחברו שהיה שכוב על הכביש. בחקירתו הנגדית טען הנאשם שחשש להתלקחות הרכב;

דין ומסקנות עובדתיות:

1. באשר לסיבת הימלטותו של הנאשם מהרכב: גרסת החשש מהתלקחות הרכב עלתה בשלב מאוחר מאוד, רק בשלב החקירה הנגדית בעדותו של הנאשם, ואף-זאת כבדרך-אגב [ע' 17 ש' 20]. הנאשם גם לא עצר במרחק בטוח מהרכב. אני דוחה אפוא טענה זו, וקובע כי הנאשם נמלט מהרכב כי נבהל מתוצאות נהיגתו הפרועה של הנהג, כפי שחזר ואמר בכל הזדמנות. הנאשם ידע וחש שחבריו והוא "עושים משהו לא בסדר" [עדותו, ע' 15 ש' 29-30].
2. באשר לסיבת עצירתו של הנאשם במרוצתו: גרסת הנאשם, לפיה עצר מרצונו כששמע את השוטר ואף החל ללכת לקראתו, סותרת את תיאורו המפורט של השוטר בדו"ח שערך ובעדותו. תמיכה עקיפה לדברי השוטר ניתן למצוא בדברי הנאשם עצמו, שמסר שהשוטר "כעס עלי ואמר שאם אברח הוא ירה בי" [ע' 14 ש' 15] - דברים אלו מתיישבים עם ניסיון בריחה שסוכל על-ידי השוטר, ולא עם טענת הנאשם לציאות לשוטר. אני דוחה אפוא את טענת הנאשם, וקובע על-סמך דברי השוטר, כי הנאשם נמלט עד שנחסם על-ידי אזרחים, נאלץ לעמוד, ונלכד.
3. באשר למשמעות העובדתית של הזמן הקצר שחלף בין עצירתו הסופית של הרכב לבין לכידת הנאשם: מהנסיבות וממסקנותיי לעיל מובהר כי הנאשם לא התכוון כלל להזעיק את גופי ההצלה, וכל מעייניו היו נתונים לטובתו האישית-אנוכית, שבאותו רגע סבר כי היא מצדיקה את בריחתו מהמקום. הנאשם גם לא התעכב כדי לברר האם השוטרים במקום הבחינו בנפגע, על-פניו חלף במרוצתו ללא נקיפות מצפון. מציאותו או היעדרו של טלפון נייד בחזקת הנאשם אינם משנים דבר, שכן האירוע ארע במרכז של עיר, כשאנשים נוספים מצויים בסביבה, אך הנאשם לא עצר ולו לרגע כדי לברר אפשרות של התקשרות לגופי ההצלה, ולו באמצעות אחר, או על-דרך פנייה לשוטרים במקום - ומה קל מזה. אני דוחה אפוא את טענת ההגנה.
4. אני קובע אפוא כי הוכח שהנאשם ברח מהרכב מחמת בהלה, שמקורותיה בהבנת הפסול שבמעשי הנהג, תחושת אשמה בגין מעשים אלו, ותחושת אשמה וחשש בגין התוצאה והשלכותיה; הנאשם נמלט, לא שעה לקריאות השוטר שדלק אחריו, ולא עצר אלא משנחסמה דרכו והא נאלץ לעצור; בשום שלב לא התכוון הנאשם

התקשר לגופי ההצלה, או למצער לברר אם השוטרים ערים למצבו של הנפגע כמי שמוטל על הקרקע ומדמם.

5. עוד אבהיר, כי הוכח כדבעי גם היסוד ההתנהגותי-השלילי של אי-התקשרות הנהג לגופי ההצלה: הנאשם ראה וידע שגם הנהג נמלט מהמקום, ולא היה לו כל יסוד להניח כי הוא מילא את חובתו-שלו להזעיק עזרה.

דין ומסקנות משפטיות - חובת נוסע להתקשר לגופי הצלה:

1. סעיף 1א64 לפקודת התעבורה שנחקק ב-2011 קובע את חובתו של נוסע ברכב :

נוסע ברכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם חייב להתקשר לגופי ההצלה הנחוצים ולהזעיק למקום התאונה, בהקדם האפשרי בנסיבות העניין, אלא אם כן נוהג הרכב עצר והזעיק עזרה...

2. סעיף זה מופיע בפקודה לאחר סעיף 64א, על חלופותיו, המחייב את נהגו של רכב, המעורב בתאונה, בחובה כפולה:

א. החובה לעצור, כדי לעמוד על תוצאות התאונה;

ב. החובה להזעיק עזרה, שהנה חובה מוגברת, הכוללת "הושיט עזרה מתאימה בהתאם לנסיבות המקרה ולמקום התאונה, ובכלל זה, בהתאם לנסיבות המקרה, הזעיק את גופי ההצלה המקצועיים הנחוצים למקום התאונה, המתין ליד הנפגע עד להגעתם, דאג למניעת כל נזק נוסף לנפגע ככל יכולתו והגיש לנפגע עזרה ראשונה אם ביכולתו להגישה על פי הכשרתו";

3. עיון בלשון הפקודה מבהיר מייד, כי חובתו של הנוסע מצומצמת מאוד, בטיבה ובהיקפה, מחובתו של הנהג: החובה לעצור אינה חלה כלל על הנוסע (שממילא אינו שולט ברכב, אחרת היה 'נהג' ולא 'נוסע'); והחובה להזעיק עזרה שונה מהותית, בהיותה מצומצמת להתקשרות לגופי הצלה בהקדם האפשרי, אם הנהג לא עשה זאת.

4. הגיון הדברים ברור, לפי שרטוטם של מעגלי-היקף של אחריות-בכוח וקרבה פיזית לאירוע ולתוצאותיו:

הנהג הוא גמאחראי-בכוח לתוצאות וגם מצוי בקרבה לאירוע, ולכן מוצדק לחייבו הן בעצירה ובזמינות לגופים חוקרים והן בוידוא הגעתה של עזרה נחוצה מגופי הצלה[1];

הנוסע איננו אחראי-בכוח לתוצאות אך מצוי בקרבה לאירוע (ולעתים יש לו יכולת להשפיע על התנהגות הנהג לאחר התאונה[2]), ולכן חובתו איננה כוללת עצירה וזמינות לחקירה אלא רק הזעקת גופי הצלה. גם עונשו, היה והפר חובתו המצומצמת, עד מחצית מעונשו של נהג;

עובר-אורח איננו אחראי-בכוח לתוצאות, אך אם מצוי הוא בקרבה לאירוע - קמה עליו חובה לסייע לנפגע שמצוי סכנה חמורה ומיידית, כשחובה זו יכול ותתמצה בהזעקת גופי הצלה. היה והפר חובתו המצומצמת, יהא עונשו קנס

בלבד, לפי חוק לא תעמוד על דם רעך, תשנ"ח-1998;

5. ואכן, זה הקו שהתוותה ההלכה הפסוקה:

בע"פ 4311/14 אבוטבול נ' מ.י. (2015), בעקבות ע"פ 4289/14 חנונה נ' מ.י. (2015), קבע בית המשפט כי הערך המוגן בעבירה זו הוא רק ההגנה על שלמות גופו וחיייו של הנפגע[3]:

סעיף 1א64 לפקודת התעבורה מגדיר את חובתו של הנוסע ברכב כחובה להזעיק את גופי ההצלה הנחוצים בהקדם האפשרי, אלא אם עצר הנהג והזעיק עזרה. חובה זו מצומצמת יותר מחובתו של הנהג המוגדרת בסעיף 64א לפקודת התעבורה, לפיה על הנהג לעצור במקום התאונה, או קרוב ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולהזעיק עזרה. על-אף ההבדל בניסוחם של סעיפי החוק, תכליתם דומה - הגנה על הערך של שלמות גופו של אדם והטלת חובה על נוסעי הרכב הפוגע כלפי נפגע התאונה. סעיפי החוק נועדו לאותם מקרים בהם המחויבות האנושית שבין אדם לחברו נסוגה מפני שיקולים אנוכיים או אדישות גמורה, ונועדו להרתיע את המעורבים מלנטוש פצוע בזירת התאונה מבלי שהבטיחו כי תוגש לו עזרה על-ידי כוחות ההצלה המוסמכים. סעיף 1א64 לפקודת התעבורה מתמקד ביכולתם של הנוסעים ברכב להשפיע על מצבו של הנפגע על-ידי הזעקת כוחות ההצלה.

6. ההגנה מציעה-למעשה לראות גם בחובה מצומצמת זו נטל שאין להטילו על הנאשם, שכאדם - להבל דמה[4], ואין לבוא עמו חשבון על ציטו לנטייה טבעית שבבהלה מידית.

7. טענה זו יש לדחות בשתי ידיים, כפי שנדחתה על-ידי בית המשפט העליון בעניין חנונה הנ"ל. כפי שנאמר בעניין אבוטבול ובעניין חנונה, כל מטרתו של סעיף זה היא חינוכית והרתעתית: לאכוף את קיומה של מחויבות אנושית בסיסית שבין אדם לחברו, מקום שעלולה היא להישכח מטעמים אנוכיים או אדישות פושעת[5]. אין ענייננו בהורדת מלכות שמיים לארץ כאן ועכשיו; איננו דורשים מאדם רגיל לנהוג כמלאך - הדרישה היא טבעית, פשוטה, נחוצה וראויה מאין-כמות.

8. הממצאים העובדתיים מחייבים את המסקנה שהנאשם הפר את חובתו זו, מתוך העדפה פסולה-מוסרית ואסורה-פלילית של טובתו האישית, הגם שבקלות וללא טרחה או סיכון יכול היה לעשות את הנדרש, שאמור להיות גם מובן-מאליו.

9. אוסיף ואבהיר, שמציאותם של שוטרים בזירה אינה פוטרת מאחריות:

א. סעיף העבירה אינו מעניק פטור במצב שכזה, וכך ראוי: אין מקום למחלוקות עובדתיות דקות מן הדק באשר למקומם של שוטרים או למרחקם הממשי מנפגע, או לשנייה בה הבחינו בנפגע. אתה נוסע ברכב המעורב בתאונה? יש נפגע? התקשר-נא לגוף הצלה ללא-דיחוי ואל תפלפל פילפולים ותשער השערות כשפצוע מוטל לפניך. כה קל, כה פשוט;

ב. יכול נוסע לצאת ידי חובתו אם יפנה לשוטרים ויוודא שהם מודעים למציאותו של נפגע, למיקומו ולעובדת היותו פצוע. ודאי שיש בכך צורך בזירת תאונה, שמטבעה הנה רבת-התרחשויות והסחות-דעת. במקרה דנן, הנאשם לא פעל כך כלל;

עמוד 7

דין ומסקנות משפטיות - הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו:

משמצאתי כי הנאשם ברח מהשוטר על-אף קריאותיו של השוטר, ועצר בעל-כורחו משנחסמה דרכו וכך נלכד על-ידי השוטר שנאלץ לדלוק אחריו, ממילא הוכח כי הנאשם הפריע לשוטרים בשעת מילוי תפקידם.

סוף-דבר, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום:

- א. הפרת חובת נוסע להתקשר לגופי הצלה, לפי סעיף 1א64 לפקודת התעבורה;
- ב. הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977;

ניתנה היום, י' אדר תשע"ז, 08 מרץ 2017, במעמד הצדדים.

---

[1] ע"פ 9628/09 שרעבי נ' מ.י. (2012);

[2] רע"פ 3626/01 ויצמן נ' מ.י. (2002);

[3] בשונה משמבקשת התביעה להסיק מדברים שנאמרו בת"פ 30877-03-15 מ.י. נ' פרל (2016);

[4] תהילים קמ"ד, ד';

[5] שירות המבחן סקר באופן בהיר את מצבם של נהגים שנקלעו ברשלנותם לאירועי תאונה והפקרה. הגם שמדובר בעבירות נהגים, הסקירה יכולה להתאים גם למצבו של נוסע. אלא, שגם ביחס לחובתו המחמירה של נהג (שאסור לו אפילו לציית לדחף טבעי של התרחקות מאזור התאונה) מצדיק השירות את הטלתם של עונשי מאסר (עמדת שירות המבחן למבוגרים באשר להצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (תיקון מס' 104 - החמרת הענישה בעבירת ההפקרה), תשע"א-2011), (2.10.11). לגבי דידי, כך בוודאי למפר חובה קלה וטבעית יותר;